

Ս. ԳՐԻԿՈՎ

ԵԶԵԿԻԱ ԹԱԳԱԻՈՐԸ

Դաւթի մայրաքաղաքին ճիշդ կեղ-
բունը, Արմոնի նաւերական բարձունքի
կաշտին, գահաւանդի մը վրայ ե խիստ
պարզակենսո՞ւ ծոցը կ'աշտարակուէր պա-
լատը Յուդայաստանի սրբային: Հրեայ
ճարտարապետներ մրցումի ելեր էին, բա-
ցաւիկ շփուկութեամբ կոթողելու աղա-
բանքը իրենց վեհապետին: Մէկ պայմա-
նով սակայն, անոր զեղեկութիւնը վար
պիտի մնար Սողոմոնեան Տաճարի գեղեց-
կութեանը:

Դժբախտութիւններ միշտ պնակաւ
եղած էին եղեկիւս թագաւորի կեանքէն,
բայց ան անվեհեր կործք տաւած էր բո-
ւորին: Հնորիւ իր ամուսն յաւատքին ու
տրկուն կողմունքին, Հիւսն սակայն
փոխուած էին փամփոսկն ու պայմանե-
րը: Սենեքերիմ, բռնակալ ու մեծագոր-
բքան Ասորիստանի, տիրապետելու իր
մարմալին միացուցած մանրը ողջուրա-
ցութեան, անկը բանակով մը եկած հպ-
սած էր Հրէաստան, գրաւած Սամարիան,
վերջ տուած խորայնի թագաւորութեան
ու կը ծնէր դռները Յուդայի թագաւո-
րութեան: Ասոր վրայ կ'աւելնար նաև
հիւանդութիւնը եղեկիւսի, որ ծանրա-
նալով հասցուցած էր զինք մահուան
մոտ՝ զոներուն:

Հիւանդութեան իր մահիճին մէջ գա-
լարուելով, կիսախուփ իր աշեքը սե-
ռած պալատի լուսամուտէն երեցող Տա-
ճարի բարձրավիզ ու ոսկեջրուած աշտա-
րակին, տարիներէ ի վեր առաջին ան-
գամ ըլլալով, իր սրտի խորերէն խնդ-
րանք — աղօթք մը բարձրացաւ կափկափող
իր շուրթերուն:

— Տէր Եւովա, ներէ որ աշխարհիկ
հոգերէն ծուռառուած իմ միտքն ու հոգին
հեռու պահեցի քու Թորայիդ լոյսէն: Ու
հիմա զոյգ խնդրանքներ կը մատուցանեմ
Բարձրաւիզդ գահոյքին: Հեռացուր Ասոր-

րեստանի բռնակները Յուդայի սահման-
ներէն ու մահը՝ ինձմէ: Շնորհէ որ գէթ
տասնհինգ տարիներ աշեքս վայելն
լոյսը արեգակին:

Երեկոյեան զէմ, երբ դառնցանք
մը ետք վերստին ուշքի եկած էր հէք
արքան: Աստուծոյ մարդը, Եսայի մեծ
մարգարէն՝ կը մտնէր պալատի դարպասէն
ու կ'աղղուէր հիւանդի սնարին մօտ,
տալու անոր քաղցը աւետիսը իր խնդ-
րանքներուն ընդունելութեան:

— Տէր արքայ, կենդան լսած է ա-
ղօթքդ: Թշնամին գլխիկոր պիտի հեռա-
նայ մեր սահմաններէն ու 15 տարիներ
պիտի աւելնան կեանքիդ օրերուն վրայ:
յարեց եկածայնամաքուր՝ մարգարէն:

Ժպտալ մը խաղաց արքայի ամօքոյն
դէմքին: Արասորի քանի մը կաթիլներ
սահեցան թոմթոկած ալաներէն վար: Ոչ
չրթները հաղել կրցան մրմնջել, աճնոր-
հալալ եմ քեզմէ անհունօրէն, Տէր:

Տարիները սահեցան կարծուածէն ան-
ւելի արագ: Անցնող ամէն օրուն: հեռ
գորացաւ մահուան սահմանը եղեկիւսի
յոգնած օկանջներուն: Ու զղջաց ան ու-
րոշած իլլալուն համար թիւը՝ ապրիլ ու-
գած իր տարիներուն:

Ով Տէր, մրմնջեց գոռամած ար-
քան, ինչքան իմաստութիւն կայ մար-
դոց մահուան թուականը իրենցմէ գաղտնի
պահելու անօրինումիդ մէջ: Ինչո՞ւ ես
միակը պիտի ըլլայի մարդոց որդիներէն,
իր մահուան օրը գիտակցօրէն գիծուե-
րող: Ինչ լաւ պիտի ըլլար որ ապրելու
լոյսը՝ չպոկուէր իմ օրանք մինչև որ
հասնէի դուռը մահուան:

Քանի՜ քանի՜ անգամներ յանդուգն
ու անխոհեմ կերպով կը մատուցանեմ
մեր խնդրանքները Աստուծոյ: Կը պա-
տահի երբեմն որ Տէրը ընդառաջէ այդ
կարգի մեր խնդրանքներուն, պարզապէս
զգացնելու համար մեզ անոնց անհեթե-
թութիւնը ու քաւել տալու համար մեղքը
մեր յանդգնութեան:

Գ.